

frankedes betydelig, saa at det navnlig sled den ellers almindelige Aldersgrænse, der ikke skulde være til Hindrer for, at en saadan Udtraadt maatte optages i en anden Klasse, og denne Lause er Sidenrigsministeren gaaet ind paa. Jeg tror at erindre, at ved Forelæggelsen udtalte den ærede Sidenrigsminister, at det var med nogen Betænkelighed; jeg tør sige, at fra Udvalgets Side var der en lignende Betænkelighed ved at gaa endog saa vidt, saa at der her altsaa i højeste Grad er Betingelser for et Kompromis; thi det synes, at begge Parter hver ere gaaede et Skridt frem for at mødes. — Dernæst var der et overordentlig vigtigt Forslag, som Udvalget havde stillet, og som ogsaa det nye Forslag har optaget; det er Forslaget om Maaden, hvorpaa Maalestokken, hvorefter det pekuniære Tilskud, som af det Offentlige skal gives Sygekasserne, skulde bestemmes. Efter Lovudkastet var det bestemt efter Medlemsbidragene; i Udvalget var der Opfattelser, som meget stærkt fastholdt, at det vilde være til stor Gavn for Land-Sygekasserne, naar det saaledes bestemtes efter Medlemsbidraget og ikke efter Medlemsantallet. Udvalgets Flertal mente, at der til en vis Grad i alt Fald var Grund til at imøbetomme denne Opfattelse, og at det ogsaa kunde forsvares af Retfærdigheds Hensyn at gjøre det. Man foreslog da som en Mellembet den Ordning, at Halvdelen af det tænkte Tilskud skulde bestemmes efter Medlemsbidrag, Halvdelen derimod efter Medlemsantallet, og denne Forandring, som, saa vidt jeg erindrer, hele Udvalget i Hjør blev enigt om, er optaget i det nye Udkast; den betragter jeg for at være af meget væsentlig Betydning, i alt Fald for Forslagets videre og ønskelige Fremme. — Saa er der fremdeles vigtige og ikke saa lidt indgribende Forslag, som hele Udvalget ogsaa havde foreslaaet med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad Sygekassernes Forpligtigelse egentlig skal omfatte. Her havde Udvalget paa forskellige Punkter, paa ikke saa faa Punkter, forandret Bestemmelserne i det tidligere Lovudkast, navnlig i Retning af noget at lempe, formindste Sygekassernes Forpligtelser, ganske vist indenfor en Grænse, nemlig den, at der ydes saa Meget, at Maalet opnaas, at Vedkommende ikke behøver at ty til det offentlige Fattighøjen. Paa flere Punkter mente man imidlertid at kunne omlægge, forandre og formindste Forbtingerne til Sygekasserne og derved gjøre det lettere for dem at søge og faae den Anerkjendelse, som var saa ønskelig. I det Væsentlige ere disse Forslag blevene optagne i det nye Udkast. Endelig havde Udvalget ogsaa ment,

at der var Grund til noget at aabne Rammen i Lovforslaget for visse andre Former end den egentlige Sygehjælp og den dermed sammenhængende Bengehjælp, aabne Rammen saaledes, at Sygekasserne ogsaa kunde etablere Fonds, ikke blot Begravelshjælp, hvad det oprindelige Lovforslag ganske vist erkjendte, men navnlig ogsaa for Aldersdomshjælp og mulig Andet, og dette har i en noget fuldligere og forbedret Stikelse, tror jeg, det nye Forslag optaget. Det er en Række af virkelig betydningsfulde Punkter, hvor der, mener jeg, er tilveiebragt et Grundlag, hvorom man kan enes. Men det er alligevel ganske vist, at der staar ikke saa faa og ikke uvigtige Differentier tilbage — endog bortset fra Mindretallets Forslag — naar jeg sammenligner Forslaget i forrige Samling med det nyværende. Der er et Punkt, jeg skal nævne, fordi Udvalgets Flertal har ment der at kunne gjøre Mindretallet en Indrømmelse uden Fare, nemlig at den Aldersbetingelse, som Lovforslaget stillede, den højeste Alder, i hvilken man kunde blive Medlem, ikke skulde være saa ubetinget, som det i Lovforslaget forrige Gang var foreslaaet, hvor den højeste Alder, hvori Noget kunde optages, var fastsat til 55 Aar. Jeg erindrer, at et enkelt Medlem i Udvalget stærkt irgeredes, at de væsentlige Forhold i Sygekasserne ikke tilraadede en saadan Regel som absolut. I den Henseende mente man at kunne gjøre en Væmpelse, saaledes at det blev muligt at optage Medlemmer med en højere Alder. Dette har imidlertid det nye Forslag ikke ment at kunne gaa ind paa. — Der er et andet, endnu vigtigere Punkt, som optog Udvalget meget betydelig, det er Spørgsmaalet om Hospitalshjælp. Det oprindelige Forslag havde en Regel om, at Hospitalshjælp, som ydedes af en Kommune, kunde fradrages i det Tilskud, som Forslaget forudsatte i alt Fald med Tiden vilde blive at udrede af Kommunen. I Udvalget var der i det Hele stor Stemning for, at Hospitalshjælp skulde blive obligatorisk. Man kunde fastholde, at det gik fra i Tilskudet, hvor den Kommune, som ydede Hospitalshjælp for nedlat Betaling, var den samme som den, der vilde have at yde Tilskudet, men det kunde naturligvis ikke gienemføres i de fleste Tilfælde i Landkommunerne, hvor den Kommune, der har Hospitalet og vilde komme til at yde en nedlat Hospitalshjælp, er Amtskommunen, medens derimod den Kommune, der skulde give pekuniært Tilskud, vilde være Sognekommunen. Heri erkjendte ganske vist Udvalget, at der var en Mæmp, som man iøvrigt maatte kunne rydde tilside, hvis man